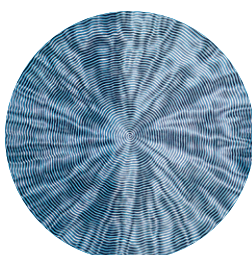
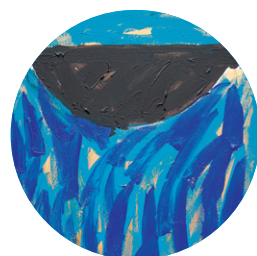
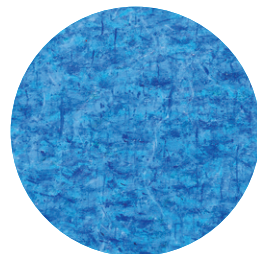
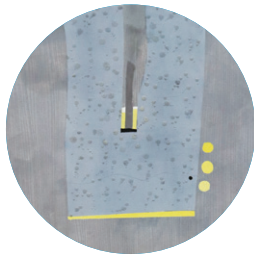

МУЗЕЈ КОЗАРЕ
MUSEUM OF KOZARA

ЛИКОВНА КОЛОНИЈА
СРЕТЕН СТОЈАНОВИЋ

ИЗБОР

ПРИЈЕДОР, 23. ДЕЦЕМБАР 2021. - 31. ЈАНУАР 2022.

Феномен ликовне колоније на нашим просторима није нов. Окупљања умјетника, најчешће сликара, приликом којих дијељећи простор – најчешће негдје у природи и дислоциран од гужве, поготоу градске, и вријеме (недељу до двије дана) заједнички стварају размјењујући лична искуства. Резултати тих активности нису само одређен број ликовних радова који остају домаћину колоније, већ и нова искуства и познанства које сваки од учесника (од)носи са собом, а која иначе нису у прилици да стичу свакодневно унутар зидова својих атељеа.

Ово је прилика да поменемо и прву и најстарију (још увијек активну) ликовну колонију на Балкану, а основану на иницијативу Надежде Петровић, 30. јула 1905. године у селу Сићеву код Ниша, у живописној Сићевачкој клисури. Том приликом су уз Надежду Петровић ту боравили и стварали Фердо Весел, Рихард Јакопич, Пашко Вучетић, Иван Грохар, Емануел Видовић и Иван Мештровић.

Ова наша колонија носи име Сретена Стојановића, вајара, сликара, професора, академика, рођеног у Приједору 2. фебруара 1898. године као четврто од деветоро дјце проте Симе Стојановића. Поријеклом предодређен страдалништву, а темпераментом бунтован, након силом прилика и игром историјских околности одлежане робије (послије видовданског атентата) под јармом аустро-угарске окупације, Сретен одлази на студије вајарства код Франца Целезног и Станислава-Романа Левандовског у Беч. Великог дара, бистрог ума („Ја сам знао шта је фигура, глава, дрво, камен, патина итд. Знао сам да са цртежа претварам у пластику.“), већ након годину дана проведених у Бечу одлази у Париз код Антоана Бурдела, гдје проводи наредне три године студирајући и учествујући активно у умјетничком и друштвеном животу тадашње свјетске умјетничке пријестолнице. Након изложби у Паризу (Јесењи салон, Салон независних, Национални салон) слиједи Сретенове изложбе у Београду, Загребу, Сарајеву, Лондону, Барселони, Риму, Ротердаму, Москви, Венецији (Бијенале 1954). Чувене су његове монументалне скулптуре-споменици: споменик Карађорђу на Врачарском платоу и споменик Његошу испред зграде Филозофског факултета у Београду, као и споменик Младену Стојановићу оvdје у Приједору, испред зграде Градске управе.

Осим Сретеновог имена, Приједор се поноси и првим академски образованим сликарима из Босне и Херцеговине који су ту рођени - Перо Поповић (1881-1941) и Тодор Швракић (1882-1931), обојица школовани на Ликовној академији у Прагу. Низ сликара рођених у Приједору се наставља преко Драгутина Митриновића, Милана Четића, Слободана Гарића... све до Радована Крагуља, Бранка Миљуша, Љубомира Стахова, Предрага Марјановића, Младена Карана, Весе Совиља, Зорана Бановића, умјетника који су и сами били учесници ове колоније, основане 2005. године. Дакле, Приједор већ својим историјским наслеђем бременитим релативно великим бројем умјетника рођених у овом малом граду на крајњем сјеверозападу Босне и Херцеговине, имао је све предиспозиције да се ту зачне и опстојава ликовна колонија која ће поред њих угостити и велики број њихових колега из окружења.

Мјесто одржавања колоније нуди веома инспиритиван садржај: планина Козара љепотом свог пејзажа, а у овом случају можда још и више је близина споменика - монументалног бетонског мегалита аутора Душана Џамоње – оде слободи, отпору, тежњи ка небеским висинама. Као што суштина Џамоњиног велелепног споменика није само у његовој огромној маси која се ритмично успиње ка небу, већ можда и више у свјетлости коју исијавају блиставе вертикале алуминијумских ламела исполираних до високог сјаја, тако је и, чини ми се, највећи квалитет ове колоније у самој потреби њеног постојања – у тој вертикали свјетлости духа који тражи пут да се оваплоти, а један од начина је свакако и путем умјетничког стваралаштва.

Овом изложбом није било могуће обухватити све умјетнике који су борауили и стварали на Мраковици током ових шеснаест година постојања колоније. Ограничени простором, посјетиоцима Музеја Козаре у Приједору понудили смо само један дио збирке из нашег депоа, у нади да ћемо пружити бар дјелимичну слику активности ове, за наш град веома значајне културне манифестације.

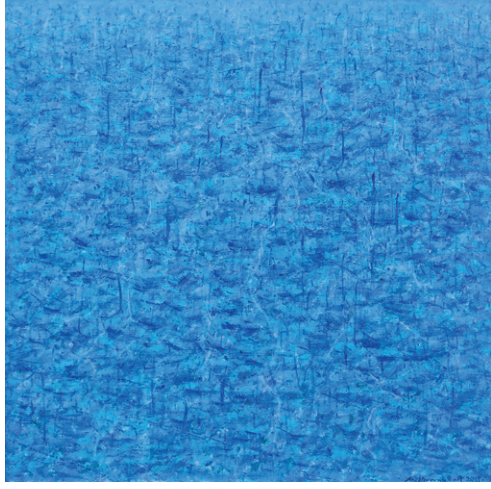
Алекса Милић, кустос МК

Учесници ликовне колоније „Сретен Стојановић” од 2005-2021. године: Бранко Миљуш, Снежана Арнаутовић, Анамарија Вартабедијан, Ненад Зељић, Миладин Лукић, Миодраг Манојловић, Раденко Милак, Весо Совиљ, Владимир Влачина, Маја Бојић, Љубомир Гајић, Милијана Грабовица, Тихомир Илијашевић, Вера Кекић, Слободан Кнежевић, Милан Крајновић, Милан Матавуљ, Борјана Мрђа, Зоран Радоњић, Радомир Кнежевић, Весна Кнежевић, Соња Бриски-Узелац, Радослав Гашић, Младен Миљановић, Мирослав Дрљача, Саша Филиповић, Зоран Бановић, Радош Антонијевић, Татјана Видојевић-Бабић, Данко Бркић, Владимир Вељашевић, Миле Грозданић, Душан Ђокић, Ранка Лучић-Јанковић, Здравко Милинковић, Љиљана Теодоровић-Милинковић, Љиљана Стојановић, Биљана Гаврановић, Радован Крагуљ, Љубомир Стахов, Младен Каран, Предраг Марјановић, Бојана Баралић, Борис Гламочанин, Ненад Малешевић, Бојан Стеванић, Александар Тодоровић, Звјездана Веселиновић, Ана Видовић, Бедри Карајагмурлар, Владана Молдован, Андреја Поточар, Мирољуб Ђорђевић, Александар Јоксимовић, Катарина Ђорђевић, Владо Ранчић, Љубомир Вучинић, Горан Деспотовски, Милица Маслаћ, Андреа Крнетић, Срђан Косић, Силва Вујовић, Соња Бикић, Димитрије Коларевић, Александар Богдановић, Владо Њаради, Драгутин Хандановић, Далибор Поповић-Микша, Пал Дечов, Маја Верзоти, Иво Дејановић, Драган Драгић, Небојша Јоцић, Милутин Кобања, Бранислав Марковић, Зоран Совиљ, Предраг Тодоровић, Миливоје Унковић, Новак Демоњић, Радислав Вучинић, Момир Кнежевић, Саво Пековић, Габријела Булатовић, Даниела Фулгоси, Милица Црнобрња-Вукадиновић, Катарина Зарић, Ивана Флегар, Јоже Маринч, Борис Заплатил, Светлана Јакимовска-Родић, Виктор Шест, Јанко Орач, Сашо Врабич, Вељко Томан, Јана Доленц, Радмила Лиздек, Оливера Басти, Маја Шолак-Батаковић, Николина Песлаћ, Бранко Јунгић, Ренато Ракић, Богдан Радовић и Борис Еремић.

Раденко Милак, 2005.

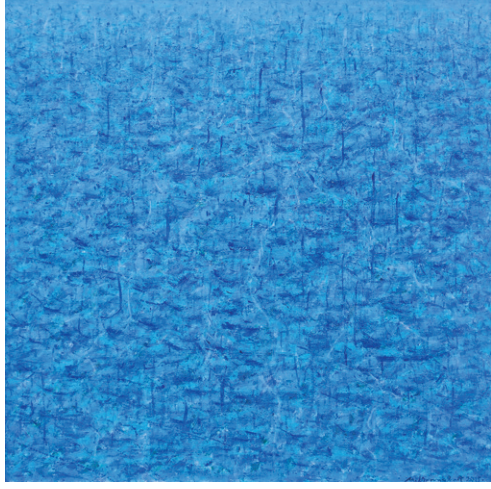
Момир Кнежевић, 2015.

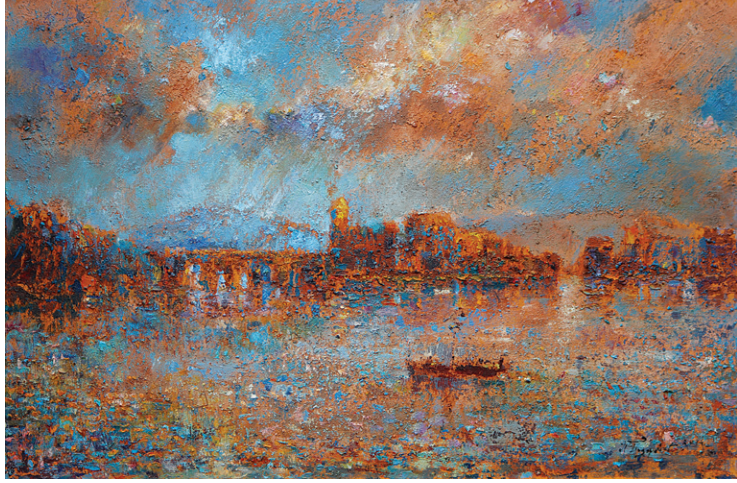
Раденко Милак, 2005.

Момир Кнежевић, 2015.

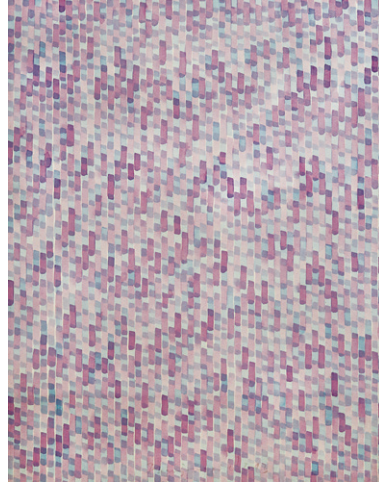
Предраг Тодоровић, 2014.

Јоже Маринч, 2019.

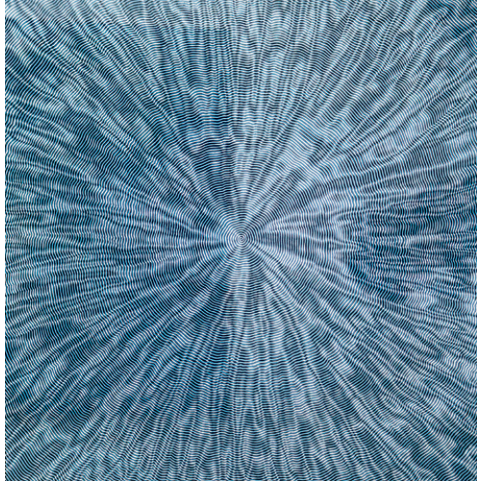
Предраг Марјановић, 2013.

Маја Шолак-Батаковић, 2021.

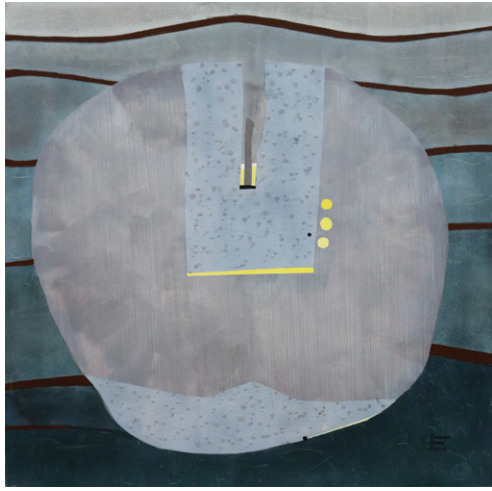
Зоран Бановић, 2004.

Саво Пековић, 2015.

Оливера Шипка Басти, 2021.

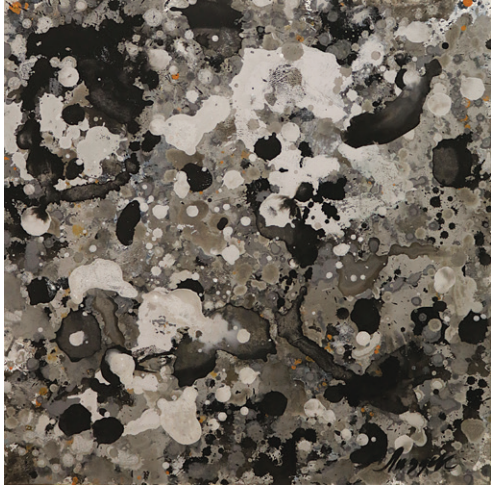
Даниела Фулгоси, 2007.

Ненад Зељић, 2005.

Радмила Лиздек, 2021.

Милица Маслаћ, 2012.

Љубомир Стахов, 2009.

Катарина Ђорђевић, 2012.

Снежана Арнауговић, 2005.

Горан Деспотовски, 2012.

Весо Савић, 2009.

Анамарија Варгабедић, 2005. (деталј)

Виктор Шест, 2019.

Андреја Потоџар, 2011.

Зоран Радоњић, 2011. (Детаљ)

Бранко Миљуш, 2009.

Младен Каран, 2013.

 МУЗЕЈ КОЗАРЕ
MUSEUM OF KOZARA

Издавач: *Музеј Козаре Приједор*; За издавача: *Зоран Радоњић, директор*
Умјетнички савјет Музеја Козаре: *Алекса Милић, Андреа Криешић,*
Борис Еремић, Драган Тошић, Игор Мошл; Графички дизајн: *Зоран Совиљ*
Техичка реализација изложбе: *Алекса Милић и Никола Дабић*
Штампа: *Графички витеље „ГРАФИТ“ Приједор*; Тираж: *100 комада*